

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **JUMAR s.r.o.**, IČ: 257 66 198, se sídlem Praha 9, Jizerská 328, zast. Mgr. Viktorem Pavlíkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opatovická 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 20.12.2012, č. j.19354/12-1300-106516,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 20.12.2012, č. j. 19354/12-1300-106516, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr ze dne 23.5.2012, č.j. 360348/12/009513107875, na daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) vydaný Finančním úřadem pro Prahu 9 (dále též „správce daně“) za zdaňovací období prosinec 2008. Dodatečným platebním výměrem bylo žalobci doměřeno DPH za prosinec 2008 ve výši 223.699,-Kč a uložena povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tj. částku 44.739,-Kč.

Podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, původně žalované Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ke dni 1.1.2013 zaniklo a jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství. Od uvedeného data je tedy žalovaným v této věci Odvolací finanční ředitelství (§ 69 s.ř.s.).

Žalobce v žalobě namítl, že postupem odvolacího orgánu došlo k porušení principu legality, práva žalobce na spravedlivý proces, porušení povinnosti zakotvené v § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, posuzovat každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, a bylo tak zasaženo do jeho práva vlastnit majetek.

Správce daně po provedené daňové kontrole dospěl k závěru, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelných plnění od společnosti CRETU spol. s r.o. (dále též „CRETU“) a CALDARE spol. s r.o. (dále též „CALDARE“). Neužnané nároky na odpočet daně činily celkem 63.378,-Kč. Odvolací správní orgán nezpochybňoval faktické provedení stavebních a zednických prací, zpochybňoval však kým a v jakém objemu byly práce provedeny.

Žalobce namítal, že v průběhu daňové kontroly doložil ke sporným fakturám, které byly vystaveny shora uvedenými společnostmi, doklady o jejich platbách, smlouvy o dílo, stavební deníky, předávací protokoly a listiny označené „popis prací“ s označením stavební akce. Žalobce má za to, že uvedené doklady doplněné o výsledky svědků jednoznačně prokazují konkrétní rozsah stavebních/zednických prací a nelze po něm spravedlivě požadovat doložení ještě jiných důkazních prostředků. Žalobce uvedl, že nemůže jít k jeho tíži, že shora uvedení dodavatelé nezahrnuli předmětné faktury do evidence pro daňové účely a jsou nekontaktní. Poukázal na skutečnost, že od 1.1.2009 byla ze všech relevantních ustanovení § 73 zákona č. 235/2004 Sb., dani z přidané hodnoty (dále též „zákon o DPH“), vypuštěna podmínka pro uplatnění nároku na odpočet daně, dle které musel být daňový doklad zaúčtován podle zákona o účetnictví, popř. zaevidován pro daňové účely ve smyslu ust. § 100 zákona o DPH.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s tím, že setrvává na právním názoru vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí a plně na něj odkázal.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: přiznání žalobce k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2008, zprávu o daňové kontrole zahájené 18.5.2010 protokolem č.j. 187020/10/009934109289, dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty ze dne 23.5.2012, č.j. 360348/12/009513107875, rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 20.12.2012, č. j.19354/12-1300-106516, fakturu 20081282 (příloha č. 46 správního spisu), přílohy k faktuře 20081282- záznam ze stavebního deníku 1989491 včetně předávacího protokolu ze dne 31.10.2008 ke smlouvě o dílo 010/2008 (příloha správního spisu č.33), fakturu 20081283 (příloha č. 46 správního spisu), přílohy k faktuře 20081283- záznam ze stavebního deníku včetně předávacího protokolu ze dne 10.12.2008 ke smlouvě o dílo 020/2008 (příloha správního spisu č.32), protokol o ústním jednání ze dne 11.1.2012, č.j. 4424/12/009934109289 – výslech svědka A. V. (příloha č. 6 správního spisu), protokol o ústním jednání ze dne 11.1.2012, č.j. 4743/12/009934109289 – výslech svědka J. J. (příloha č. 7 správního spisu), protokol o ústním jednání ze dne 16.1.2012, č.j. 9012/12/009934109289 – výslech svědkyně I. R. (příloha č. 9 správního spisu), smlouvu o dílo č. 010/2008, smlouvu o dílo 200806, smlouvu o dílo č. PJ 182/2008, fakturu č. 20081306, smlouvu o dílo č. 19/2008, smlouvu o dílo č. 20/2008, smlouvu o dílo PJ 791/2008, fakturu č. 20081828, fakturu č. 22081281, fakturu č. 20081285 (všechny faktury a smlouvy o dílo, i konkrétně nevyjmenované, jsou obsaženy v příloze č. 46 správního spisu, čísla faktur odpovídají pracovnímu označení správce daně).

Ze zprávy o daňové kontrole za zdaňovací období listopad a prosinec 2008 vyplývá, že správce daně na základě provedené kontroly dospěl k závěru, že žalobce neprokázal přijetí

zdanitelných plnění od společnosti CRETU spol. s r.o. a CALDARE spol. s r.o. a nepředložil žádné konkrétní důkazní prostředky prokazující faktické přijetí deklarovaných zdanitelných plnění, tedy nedoložil a neprokázal předmětná plnění ani jejich rozsah. Dodatečným platebním výměrem na daň z přidané hodnoty ze dne 23.5.2012, č.j. 360348/12/009513107875, správce daně doměřil žalobci daň ve výši 223.699,-Kč a penále ve výši 20%, tj. v částce 44.739,-Kč.

Proti citovanému dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce dne 27.6.2012 odvolání, které doplnil podáním ze dne 8.8.2012, v němž argumentoval, že správce daně dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, neboť žalobce nárok na odpočet daně, tj. provedení prací společnostmi CRETU spol. s r.o. a CALDARE spol. s r.o. prokázal listinnými důkazy i svědeckými výpověďmi.

O podaném odvolání rozhodl odvolací správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím, kterým potvrdil napadené rozhodnutí správce daně, neboť dospěl k závěru, že správce daně postupoval v souladu s právními předpisy. Odvolací správní orgán měl za to, že důkazní hodnota žalobcem předložených a navržených důkazních prostředků byla vyvrácena a že odvolatel neprokázal pravdivost svého tvrzení o podílu společností CRETU spol. s r.o. a CALDARE spol. s r.o. Po právní stránce proto posoudil věc shodně se správcem daně. Vyšel přitom z hodnocení důkazních prostředků, skutečností zjištěných z veřejně dostupných rejstříků, zjištění policejních orgánů a místně příslušných správců daně ohledně obou předmětných společností a jejich jednatelů, příp. bývalých jednatelů (pobyty jednatelů, sídla společností, doručování společnostem, jejich činnosti atd.). Zjištěné skutečnosti týkající se fungování předmětných společností zpochybňovaly, dle názoru odvolacího orgánu, tvrzení o přijetí konkrétního rozsahu zednických prací. Pochybnosti vzbuzovala i skutečnost, že rozsah plnění na předložených fakturách nebyl dostatečně specifikován, neboť faktury obsahují pouze označení stavební, popř. zednické práce na určité stavební akci. Uvedené skutečnosti žalobce nespороval, měl však za to, že stav předmětných společností a jejich fungování není rozhodný, za podstatné pokládal, že předmětné společnosti provedly deklarované práce v roce 2008, což dokládal mj. fakturami a příjmovými doklady.

Odvolací správní orgán tyto skutečnosti posoudil v žalobou napadeném rozhodnutí následovně: „*Nedostatečnost takto vymezeného rozsahu služby v daném případě podtrhuje skutečnost, že existují případy, kdy zednické práce (nijak nespecifikované) na stejné akci fakturuje více dodavatelských společností (např. zednické práce na akci “Ke Kateřinkám 1395“ fakturuje jak společnost CRETU - fa 20081281, tak společnost CALDARE - fa 20081285 - viz rozhodnutí odvolacího orgánu ve vztahu ke zdaňovacímu období listopad 2008). Navíc uvedené společnosti nebyli vždy jedinými deklarovanými subdodavateli odvolatele na jím prováděných stavebních akcích (tj. stavebních úpravách panelových domů – zateplování), kteří měli provádět zednické či jiné stavební pomocné práce. Samotné přijaté faktury tak nemohou být osvědčeny jako důkazy o tom, zda a jaký objem konkrétních prací skutečně provedli na fakturách uvedení dodavatelé. Tuto skutečnost nemůže ovlivnit ani případná úhrada takových faktur, neboť převodem fakturované částky mezi dvěma subjekty nelze prokázat, za co bylo skutečně zaplacen (např. rovněž fiktivní faktury bez věcného opodstatnění lze uhradit). Přestože odvolatel na fakturách vystavených pro své odběratele deklaruje úhradu bezhotovostním převodem, přijaté předmětné faktury (kromě faktury č. 20081306) měly být uhrazeny v hotovosti. Tento způsob úhrady je navíc méně průkazným způsobem, že bylo zaplacen skutečně deklarovanému dodavateli. Proto odvolatelem doložené příjmové pokladní doklady nejenže nemohou být důkazem o faktickém přijetí služby, v daném případě nejsou ani dostatečným důkazem o úhradě. Na předmětných pokladních dokladech je vždy razítko dodavatele s nečitelným podpisem. Vzhledem k tomu, že deklarovaní dodavatelé nezahrnuli předmětné faktury do evidence pro daňové účely, přičemž důvod nemohl být z výše uvedených důvodů ověřen, ze stejného důvodu oprávnění zástupci deklarovaných dodavatelů nedosvědčili skutečně poskytnutí*

služby ani přijetí úhrady, zůstal odvolatel se svým tvrzením o úhradě fakturovaných částek společností CRETU a CALDARE osamocen (kromě faktury č. 20081306). Na tom nic nemění ani svědecká výpověď paní I. R. (viz níže)“.

Odvolací správní orgán se v žalobou napadeném rozhodnutí dále vyjádřil k doloženým smlouvám o dílo a fakturám vydaným na základě předmětných smluv, předložených žalobcem k prokázání přijetí předmětného zdanitelného plnění. Konkrétně ke smlouvě o dílo č. 200806 ze dne 9.9.2008 uzavřené s Bytovým družstvem Tupolevova 502-504 (faktura č. 20081282), smlouvě o dílo č. PJ182/2008 uzavřené se společností VORLÍČEK-PLAST s.r.o., jejímž předmětem bylo zateplení fasády budovy DRUŽSTVO WEILOVA č.p. 17/1338 v ulici Plukovníka Mráze, Praha 10 (faktura č. 20081283, č. 20081306), a ke smlouvě o dílo č. PJ791/2008 ze dne 25.7.2008 uzavřené se společností VORLÍČEK-PLAST s.r.o., jejímž předmětem bylo zateplení fasády budovy č.p. 975-976 v ulici Žižkovo nám., Nové Strašecí (faktura č. 20081306).

Odvolací správní orgán se předloženými listinami zabýval a dospěl k závěru, že prokazují pouze, jaké stavební akce žalobce realizoval, nikoli však podíl společností CRETU a CALDARE na provedení díla coby subdodavatelů.

Odvolací správní orgán se dále zabýval smlouvami o dílo: smlouvou č. 010/2008 ze dne 30.9.2008 uzavřenou se společností CRETU jako zhotovitelem na provedení prací na objektu Tupolevova 502-504, Praha 9, smlouvou č. 020/2008 ze dne 31.7.2008 uzavřenou se společností CALDARE jako zhotovitelem, na provedení prací na objektu Družstvo Weilova a smlouvou č. 019/2008 ze dne 28.7.2008 uzavřenou se společností CALDARE jako zhotovitelem, na objektu Nové Strašecí. Odvolací správní orgán se dále zabýval doloženými doklady „popisy prací“, záznamy ze stavebního deníku a předávacími protokoly a dospěl k závěru, že předložené listinné důkazní prostředky nejsou způsobilé vyvrátit pochybnosti o podílu společností CALDARE a CRETU na stavebních zakázkách žalobce. Odvolací správní orgán se ztotožnil se závěry učiněnými správcem daně, tj. že se jedná o identické smlouvy, včetně v nich obsažených chyb v číslování bodů článků smluv. Pochybnost o věrohodnosti smlouvy č. 010/2008 ze dne 30.9.2008 správní orgány opřely i o skutečnost, že oproti ujednání ve smlouvě nebyly na příslušných fakturách vztahujících se k této smlouvě uvedeny odpočty záloh. Rozporným bylo i tvrzení žalobce, že zálohy hradil (s jedinou výjimkou) najednou v hotovosti jednateli dodavatele ve svém sídle, neboť dle svědeckých výpovědí hotovost byla předávána přímo na stavbě (svědek J. J., A. V. a podpůrně paní R.). Pochybnosti nebyly vyvráceny ani stavebním deníkem předloženým žalobcem, neboť neprokazuje souvislost ani se společností CRETU ani se společností CALDARE.

Správní orgány se rovněž zabývaly předloženými doklady k faktuře č. 20081282 a k faktuře č. 20081283. Ve vztahu k dokladům k faktuře č. 20081282 správce daně poukázal na vzájemný rozpor mezi předmětnou fakturou, resp. předávacím protokolem ke smlouvě č. 010/2008 a záznamem ve stavebním deníku. Společnost CRETU měla totiž uskutečnit fakturované zdanitelné plnění dne 31.10.2008, s tím, že dílo bylo bez závad předáno, ačkoli dle záznamu ve stavebním deníku probíhaly dne 12.11.2008 přípravné práce.

Obdobné rozpory zjistil správní orgán i u dokladů vztahujících se k faktuře č. 20081283, neboť podle předávacího protokolu bylo dílo předáno bez závad dne 10.12.2008, což neodpovídá deklarovanému uskutečnění zdanitelného plnění dne 30.10.2008 a nadto v listě č. 1 stavebního deníku nebyla uvedena identifikace zhotovitele.

Dále se odvolací správní orgán zabýval výpověďmi svědků, pana J. J., externího pracovníka žalobce, paní I. R., zaměstnankyně žalobce a pana A. V., předsedy představenstva Bytového družstva Weilova. Odvolací správní orgán nezpochybňoval věrohodnost svědeckých výpovědí, nepokládal je však za dostačující ve vztahu k tomu, jaké skutečnosti jimi měly být prokázány, a v každém jednotlivém případě konkrétně uvedl, z jakého důvodu dle jeho názoru dostatečné nejsou.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty v rozhodném znění, nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle ust. § 72 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., v rozhodném znění, plátce má nárok na uplatnění odpočtu daně u přijatých zdanitelných plnění, která použije pro účely uskutečňování

- a) zdanitelných plnění, u kterých vzniká povinnost přiznat daň na výstupu,
- b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně,
- c) plnění v rámci své ekonomické činnosti s místem plnění mimo tuzemsko, pokud u těchto přijatých zdanitelných plnění by plátce měl nárok na odpočet daně, pokud by se zdanitelná plnění uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, nebo
- d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j) a l) až u) a v § 55 pro zahraniční osobu, která neuskutečňuje ekonomickou činnost v tuzemsku, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží,
- e) plnění uvedených v § 13 odst. 10 písm. a), b, c), e) a f) a v § 14 odst. 5 písm. a) až d).

Podle ust. § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., v rozhodném znění, plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. V případě splátkového nebo platebního kalendáře je tato podmínka splněna zaúčtováním jednotlivých částek uvedených na těchto daňových dokladech, popřípadě jejím zaevidováním podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví.

Podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

Podle ust. § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb. daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb. správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí,

účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Rozložením důkazního břemene v daňovém řízení se opakovaně zabývaly správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 9.3.2016, č.j. 6 Afs 271/2015-50 Nejvyšší správní soud konstatoval, že je to daňový subjekt, kdo nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením. Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti daňových dokladů, účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností [viz § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či v jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, leží na daňovém subjektu důkazní břemeno, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy.

Na základě informací týkajících se společností CRETU a CALDARE (tj. že fakticky nesídlí na adrese zapsané v obchodním rejstříku jakožto sídlo společnosti, jejich jednatelé jsou nekontaktní, předmětné faktury nebyly zahrnuty do jejich evidence pro daňové účely, v účetnictví společnosti CRETU nebyly předmětné faktury vůbec dohledány) nabyl správce daně pochybnosti o tvrzení žalobce, že přijal od předmětných společností konkrétní rozsah zednických prací. S ohledem na skutečnost, že v žalobcem předložených fakturách nebyl dostatečně specifikován rozsah plnění, správce daně důvodně zpochybnil žalobcem předložené daňové doklady. Důkazní břemeno se proto přesunulo ze správce daně na daňový subjekt (žalobce) a bylo na žalobci, aby pochybnosti správce daně vyvrátil prokázáním uskutečnění faktického plnění předmětnými společnostmi, včetně prokázání konkrétního předmětu plnění, tj. rozsahu provedeného díla jednotlivými společnostmi.

Žalobce k prokázání nároku na odpočet daně předložil listinné důkazy a navrhl provedení výslechu svědků. Z obsahu správního spisu i z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se odvolací správní orgán důkazy zabýval a hodnotil je jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech. Odvolací správní orgán přesvědčivým způsobem odůvodnil, z jakého důvodu nemá rozsah poskytnutého plnění společnostmi CRETU a CALDARE za prokázaný. Odvolací správní orgán nezpochybňoval věrohodnost svědeckých výpovědí, nepokládal je však za dostačující ve vztahu k tomu, jaké skutečnosti jimi měly být prokázány. Z žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že odvolací správní orgán se předloženými listinnými důkazy pečlivě zabýval a v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, jaká zjištění z nich učinil, proč skutečnosti tvrzené žalobcem nemá na základě předložených důkazů za prokázané.

K otázce důkazního břemene správce daně soud dále z judikatury Nejvyššího správního soudu poukazuje na rozsudek ze dne 26.3.2009, č.j. 5 Afs 51/2008-95, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil následující: „*Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik závažné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. ...Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné... Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se*

skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví.)

Smysl a účel takto rozloženého důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně je z pohledu Nejvyššího správního soudu evidentní a odpovídá i ekonomické realitě daňově-právních vztahů: Bylo by jistě teoreticky možné, avšak velmi nevhodné, aby důkazní břemeno v daňovém řízení nesl vždy a ve všech ohledech správce daně. Správce daně by ovšem za takové situace musel pro účely každého vyměření daně složitě zjišťovat relevantní skutečnosti, k čemuž by potřeboval, mělo-li být takové zjišťování přiměřeně účinné, značně rozsáhlejší materiální i personální zdroje, než jaké má k dispozici. Proto – kvůli ekonomické efektivitě výběru daní – je povinnost tvrzení a povinnost důkazní uložena daňovému subjektu, který povinnost důkazní může relativně jednoduše splnit svým účetnictvím, avšak jen za předpokladu, že nebude správcem daně zpochybněno. Drtivá většina daňových případů se tak vyřídí v rovině správcem daně vůbec nezpochybněného tvrzení, menší část v rovině tvrzení doloženého účetnictvím resp. jinou povinnou evidencí a teprve poměrně malá část bude za situace, kdy správce daně relevantně zpochybní účetnictví či jinou povinnou evidenci daňového subjektu, řešena „plnohodnotným“ dokazováním v daňovém řízení.“

Žalobce má pravdu v tom ohledu, že není odpovědný za činnost jiných subjektů, za to, zda po poskytnutí plnění vyvíjejí nadále činnost, jsou ve vztahu k orgánům státní správy kontaktní apod., nicméně správce daně své rozhodnutí vystavěl nikoli jen na pochybnostech ohledně dodavatelů žalobce, nýbrž na skutečnosti, že žalobce nebyl schopen prokázat konkrétní rozsah přijatého plnění.

Skutečnost, že odvolací správní orgán provedené důkazy hodnotil jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěl přitom k jinému závěru než žalobce, neznamená, že by takový závěr správního orgánu vykazoval znaky libovůle. Ve věci je podstatné, že žalovaný dostatečně odůvodnil závěr, že žalobce, byť předložil příslušné daňové doklady, tak ani dalšími předloženými listinami, ani provedenými výslechy svědků dostatečně neprokázal, že dodavatelé služeb (společnosti CRETU a CALDARE) poskytli služby tvrzeným způsobem, neboť neprokázal konkrétní rozsah přijatého plnění.

K námitce žalobce vztahující se ke změně ust. § 73 zákona č. 235/2004 Sb. od 1.1.2009 soud uvádí, že není relevantní, neboť se nedotýká předmětného zdaňovacího období.

Vzhledem k tomu, že z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány žalobcem předloženými důkazy podrobně zabývaly a vyhodnotily je zákonným způsobem, dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji soud zamítl dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný s uvedeným postupem výslovně souhlasil. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková